

[Inger Stilling Pedersen]

arbejder, så betaler de, og derfor har de krav på at få passet deres børn. Jamen hvis nu der kun er én, der arbejder, og vedkommende har en indtægt på 250.000–350.000 kr., så er de sådan stillet, at de skal af med meget mere ekstra skat af de sidst tjente penge, fordi der er kun én. Hvis der nu er to, der tjener, er man altså mere værdifuld ude på arbejdsmarkedet.

Hvorfor skal den person med den ene indtægt ikke også have mulighed for at få noget for at tage sig af børnene? Det er det, jeg ikke kan forstå. Hvorfor skal man favorisere, at begge arbejder? Man animerer folk og lægger op til det, selv om fru Jytte Andersen og jeg, helt klart tror jeg, er enige om, at det er vigtigt for børnene at være hjemme. Det er vigtigt, at børneinstitutionerne er et supplement til hjemmet, men det kræver altså også, at vi giver mulighed for også økonomisk at tilgodese de forældre, som måske ønsker kun at have et deltidsarbejde eller flekstid, fordi de måske slet ikke fysisk eller psykisk har kræfter til, at en familie har to heltidsjob.

Det, jeg ønsker, er, at vi får meget større mulighed for at give hinanden nogle flere muligheder, og det savner jeg altså lidt forståelse for.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg skal takke ordførerne – og heldigvis et flertal af ordførerne – for den venlige modtagelse, dette lovforslag har fået.

Jeg håber egentlig ikke, at debatten skal udvikle sig ret meget mere, for jo flere gange fru Jytte Andersen er på talerstolen, jo længere synes jeg hun får talt sig væk fra den meget vigtige melding, som jeg i hvert fald noterede mig, nemlig at Socialdemokratiet ikke har taget endelig stilling til forslaget, men at man vil arbejde med det i udvalget. Det siger jeg tak for, og jeg siger også tak for, at man dog har bemærket, at vi har foretaget nogle ændringer i lovforslaget efter debatten i maj måned.

Jeg lægger megen vægt på, at Socialdemokratiet ligesom os andre har noteret sig, at formålsparagraffen primært skal tjene som grundlag for en lokal debat – en øget lokal bevidsthed tror jeg der blev sagt fra fru Jytte Andersens side – om børnepolitikken i lokalområdet. Det er faktisk også meningen med den. Det er klart, vi ikke i detaljer skal fastlægge målsætningen for børnepasning ud over det ganske land. Det tror jeg faktisk ikke vi er særlig gode til.

Når vi har taget forslaget om indtægtsgradering ud, hænger det sammen med, at udviklingen her i huset er blevet overhalet af både den ene og den anden plan. Det er ikke ukendt, at jeg længe har ønsket, at vi skulle ændre på fripladsgrænserne, og at regeringens plan indeholder et forslag om forbedring af børnefamiliernes økonomi på i alt 500 mio. kr. – vel at mærke under forudsætning af, at de mennesker, der vil stå bag et sådant forslag, også er parat til at finansiere det på den ene eller den anden måde. Det er nu engang ikke særlig socialt blot at skabe nye underskud.

Målet er det samme, som også ligger bag Socialdemokratiets »Gang i 90'erne«, nemlig at vi skal prøve at minimere de problemer, der er med »marginalskatteprocenten«, altså det forhold, at enkelte indtægtsgrupper er helt oppe på over 100 pct. i marginalskat, hvis man vil bruge det udtryk, når man regner daginstitutionstakster med. Det hele skal naturligvis ses i sammenhæng med den generelle omlægning af hele skattesystemet og skatteskalaerne. Det er derfor, det er pillet ud.

Jeg vil sige, at når det er kommet ind – det ved hr. Agerschou, som vist efterlyste en forklaring, også – er det, fordi det indgik i den aftale, regeringen lavede i juni måned 1988 med Kommunernes Landsforening, som hele tiden har sagt, at de egentlig var klar over, at den var gal med lavindkomstfamilierne og deres økonomi ikke mindst set i relation til de familier, som er på passiv ydelse, og at man kunne komme disse familier til hjælp, hvis man havde mulighed for at nedsætte daginstitutionsbetalingen for lavindkomstgrupperne uden samtidig at skulle gøre det for de høje indkomster. Det har været KL's argument for at ønske denne ordning, og det kan man så tolke, som man vil.

Men jeg vil i hvert fald sige, at det ikke er BUPL's argumenter, der har gjort indtryk – jeg tror, det var det, fru Jytte Andersen spurgte mig om – for BUPL forudsætter, at de tilskud, der i dag udbetales i et lille antal kommuner, ville falde bort eller omlægges. Det har faktisk ikke været KL's argumenter. Argumenterne har netop været, at man forudså, at en del kommuner, som i dag ikke helt generelt til alle vil udbetale tilskud til nedsættelse, ville komme med på vognen så at sige, hvis de fik denne mulighed.

Men vi lader det ligge, til vi ser, hvordan den samlede børnepolitik kan komme til at se ud.